

HÃY THEO TA

Phần 3: Bày Tỏ Về Ngôi Lời

Dr. David Platt

21/1/2007

Nếu quý vị có Kinh thánh xin mở ra Giăng 17. Chúng ta tiếp tục với loạt bài học theo chủ đề Hãy theo Ta. Làm thế nào quý vị môn đồ hóa muôn dân? Việc đó được thực hiện như thế nào tại Birmingham này? Trong tuần này tôi đã nhận được nhiều email của nhiều người trong quý vị nói rằng: “Tôi tin Chúa đã 40-50 năm, sao tôi chưa nghe nói về điều này? Làm sao chúng ta có thể bỏ qua điều này được, đó là nhiệm vụ trung tâm của Hội Thánh và của đời sống chúng ta?”

Tôi không thể trả lời cho tất cả những câu hỏi đó, nhưng tôi có thể giúp quý vị hình dung điều đó qua chính kinh nghiệm riêng của mình từ một chuyến truyền giáo đến Honduras cách đây năm năm. Tôi đã trải qua vô số các chuyến truyền giáo trước đó, nhưng lần này lại hoàn toàn khác ở chỗ nó gắn chặt với quá trình môn đồ hóa và đó là lần đầu tiên tôi thực sự thấy môn đồ hóa là như thế nào. Tôi đã thấy nhiều thực tại của một thế giới hư mất và đang chết dần theo cách mà tôi chưa hề thấy trước đó và đối mặt với thực tế mà tôi được tạo dựng để có ảnh hưởng đến thế giới đó. Tôi nhớ mình đang ngồi tại phi trường ở Honduras để chờ chuyến bay về nhà sau khi chào tạm biệt người cố vấn của tôi tên là Jim Shaddix. Lúc đó chúng tôi nghĩ rằng làm thế nào mà chúng tôi lại bỏ qua điều này được? Và đó là lần đầu tiên tôi trăn trở với câu hỏi việc này sẽ như thế nào đây? Không chỉ

tại Honduras hoặc tại các nước khác, mà nó sẽ như thế nào khi chúng tôi bay trở về New Orleans.

Tôi trăn trở với câu hỏi đó và bắt đầu thấy được điều này khi nghiên cứu Kinh thánh. Thực tế là chúng ta được tạo dựng để tác động đến các nước vì sự vinh hiển của Đấng Christ. Điều đó được nói đến từ đầu chí cuối Kinh thánh. Tôi bắt đầu thấy được rằng kế hoạch trung tâm của Đấng Christ là môn đồ hóa và hình dung được điều đó như thế nào trong đời sống chúng ta. Tôi nhìn lại đời sống mình và nhận ra rằng có thể đôi lúc tôi nghĩ mình đã thực hiện công tác môn đồ hóa, nhưng nó đã được làm một cách tình cờ hơn là có chủ ý. Tôi nghĩ: Vì sao mình chỉ tình cờ trong khi đang ra phải có chủ định với kế hoạch của Đức Chúa Trời. Tôi cũng thấy công tác môn đồ hóa trong Hội Thánh đôi khi cũng mang tính chất tình cờ hơn là có chủ định. Tôi nhận thấy rằng chúng ta có khuynh hướng ủy thác việc môn đồ hóa cho các chủng viện hoặc các tổ chức hỗ trợ Hội Thánh trong khi đang ra nó phải là trọng tâm của Hội Thánh địa phương.

Đức Chúa Trời đã cho tôi đặc ân trở thành mục sư quản nhiệm của một Hội Thánh địa phương. Cách đây gần một năm chúng tôi đào sâu nghiên cứu Kinh thánh và đã thấy cách thức mà vinh quang của Đấng Christ được bày tỏ. Chúng tôi thấy rằng Đức Chúa Trời muốn mọi dân được biết đến sự vinh hiển của Đấng Christ thông qua chúng ta. Chúng tôi nói với những người cho việc đó là điều quá lý tưởng rằng: “Ai nói đó là điều không thể thực hiện được thì nên tách ra khỏi những người đang thực hiện điều đó.” Khi chúng ta đặt công tác môn đồ hóa là trung tâm của Hội Thánh địa phương và cuộc đời của mình thì nó sẽ như thế nào? Nó sẽ được thực hiện như thế nào từ ngày này qua ngày kia? Nó sâu sắc hơn bất cứ mục vụ nào quý vị đang tham gia. Đó chính là cuộc sống hằng ngày của chúng ta.

Tuần trước chúng ta đã nói về thành phần thứ nhất của công tác môn đồ hóa. Bây giờ chúng ta hãy làm một bài trắc nghiệm nhỏ để ôn lại. Thành phần thứ nhất của công tác môn đồ hóa là. . . ? Chia sẻ về Ngôi lời. Đó là một thành phần của công tác môn đồ hóa. Có bao nhiêu người trong quý vị được một người nào đó dắt về với Đấng Christ? Có người nào không?Ồ! thật là nhiều. Câu hỏi chúng ta cần hỏi chính mình là: “Làm thế nào những người bên ngoài nhà thờ này có thể đến tin nhận Đấng Christ nếu chúng ta không chia sẻ về Chúa với họ?” Chúng ta đã nói rằng đó là một phương diện không thể thiếu của công tác môn đồ hóa.

Sáng hôm nay chúng ta sẽ nghiên cứu thành phần thứ hai của công tác môn đồ hóa, đó là bày tỏ về Ngôi lời. Tôi xin nói rằng những thành phần này không nhất thiết phải thực hiện theo thứ tự từng bước một. Đây là tất cả những phương diện mà chúng ta thấy trong cuộc đời của Chúa Giê-xu khi Ngài huấn luyện các môn đồ. Ngài đặt ra một khuôn mẫu để chúng ta cũng làm tương tự trong đời sống của những người khác. Vì vậy, chia sẻ về Ngôi lời và bày tỏ về Ngôi lời cũng như những thành phần khác mà chúng ta sẽ đề cập trong những tuần tới đều được tiến hành song song với nhau.

Chúng ta hãy xem Giăng chương 17 để thấy Chúa Giê-xu bày tỏ về Ngôi lời như thế nào. Hãy nhớ rằng Ngôi lời là trung tâm của công tác môn đồ hóa, Ngôi lời được hiện thực hóa, Đấng Christ bày tỏ cuộc đời qua chúng ta. Xin đọc Giăng 17 bắt đầu từ câu số 6.

“Con đã tỏ danh Cha ra cho những người Cha giao cho Con từ giữa thế gian; họ vốn thuộc về Cha, Cha giao họ cho Con, và họ đã giữ lời Cha. Hiện nay họ đã biết rằng mọi sự Cha đã giao cho Con đều là từ Cha mà đến. Vì Con đã truyền cho họ những lời Cha đã truyền cho Con, và họ đã

nhận lấy; nhìn biết quả thật rằng Con đến từ nơi Cha, và tin rằng ấy là Cha sai Con đến. Con vì họ mà cầu nguyện; chẳng phải vì thế gian mà cầu nguyện, nhưng vì kẻ Cha đã giao cho Con, bởi chưng họ thuộc về Cha. Phàm mọi điều thuộc về Con tức là thuộc về Cha, mọi điều thuộc về Cha tức là thuộc về Con, và Con nhân họ được tôn vinh. Con không ở thế gian nữa, nhưng họ còn ở thế gian, và Con về cùng Cha. Lạy Cha thánh, xin gìn giữ họ trong danh Cha, là danh Cha đã ban cho Con, để họ cũng hiệp làm một như chúng ta vậy. Đang khi Con còn ở với họ, Con gìn giữ họ trong danh Cha, là danh Cha đã ban cho Con. Con đã gìn giữ họ, trừ đưa con của sự hư mất ra, thì trong đám họ không một người nào bị thất lạc, hầu cho lời Kinh thánh được ứng nghiệm”

Tuần trước chúng ta đã nói về việc Chúa Giê-xu đưa mọi người đến với chúng ta. Có nhiều người sẽ tập hợp lại trong phạm vi ảnh hưởng của chúng ta. Chúng ta có cơ hội để tác động đến họ vì sự vinh hiển của Đấng Christ. Ngài cũng ban cho chúng ta những lời cần nói và ban cho thẩm quyền để chia sẻ về Chúa với họ. Bây giờ tôi muốn quý vị thấy việc chia sẻ về Chúa với họ có liên quan như thế nào đến việc bày tỏ về Chúa cho họ. Chúng ta hãy suy nghĩ về những người mà Đức Chúa Trời phó thác cho chúng ta để bày tỏ về Chúa cho họ và ý nghĩa của điều đó là gì. Trước hết, tôi nghĩ điều đó có nghĩa là chúng ta bày tỏ bản tánh của Ngài cho họ. Chúng ta thấy điều này trong lời cầu nguyện của Chúa Giê-xu. Xin xem câu 6.

“Con đã tỏ danh Cha ra cho những người Cha giao cho Con”

Vì sao trong bản dịch tiếng Anh (bản NIV) lại dịch chữ “danh Cha” là “Cha” trong khi nguyên văn Kinh thánh trong tiếng Hy-lạp là “danh Cha”?

Cơ bản là vì xuyên suốt Kinh thánh, đặc biệt là trong sách Tin lành Giăng, danh của Đức Chúa Trời ám chỉ đến bản tánh của Ngài, thân vị của Ngài hoặc chính Ngài. Vì vậy, khi Chúa Giê-xu nói “Con đã tỏ danh Cha” cho những môn đồ này là Ngài muốn nói rằng “Con đã tỏ bản tánh của Cha cho họ, Con đã bày tỏ về Cha cho họ.” Trong Cựu ước, Đức Chúa Trời đã bày tỏ chính Ngài cho dân sự bằng cách ngự giữa họ trong đền tạm và đền thờ. Trong thời Chúa Giê-xu, Đức Chúa Trời bày tỏ chính Ngài gần gũi hơn trong thân vị của Đấng Christ. Tôi nhớ lại trong Cựu ước, khi Môi-se hỏi: “Tôi sẽ nói với họ là ai đã sai tôi?” thì Đức Chúa Trời phán: “Hãy nói cho họ là Đấng tự hữu và hằng hữu đã sai ngươi.” Đó là danh của Ngài.

Trong Giăng 6:35, Ngài phán: “*Ta là bánh của sự sống; ai đến cùng ta chẳng hề đói,*” Đối với những người mù, thì Ngài phán trong Giăng 8:12 rằng “*Ta là sự sáng của thế gian.*” Đối với những người bị tổn thương thì Ngài phán trong Giăng 10 rằng: “*Ta là người chăn hiền lành.*” Trong Giăng 11:25 Ngài phán: “*Ta là sự sống lại và sự sống.*” Trong Giăng 14 Ngài phán: “*Ta là đường đi, chân lý và sự sống.*”

Chúa Giê-xu chính là hiện thân của Đức Chúa Trời đối với những người đó. Nếu quý vị muốn thấy hình ảnh về sự nhân từ, thương xót của Đức Chúa Trời thì quý vị có thể thấy điều đó nơi Chúa Giê-xu. Ngài không bày tỏ nó chỉ trong một chốc lát mà là qua một quá trình dài trong ba năm cho những người này. Ngài đã liên tục bày tỏ về Đức Chúa Trời và bản tánh của Ngài cách gần gũi và riêng tư liên tục từ ngày này sang ngày khác.

Nhưng đến Giăng 17:11 Chúa Giê-xu nói: “*Con không ở thế gian nữa, nhưng họ còn ở thế gian, và Con về cùng Cha.*” Vậy nếu Đức Chúa Giê-xu sắp rời khỏi thế gian thì làm thế nào thế gian có thể thấy Đức Chúa Trời

một cách gần gũi và riêng tư nữa? Tôi muốn quý vị thấy được hai chân lý bày tỏ ở đây. Trước hết, với tư cách là môn đồ của Chúa Giê-xu, tất cả chúng ta là những đại diện của Ngài trên thế giới. Điều này không chỉ dành cho các siêu Cơ-đốc-nhân, mà cho mỗi một người chúng ta. Chúng ta có trách nhiệm bày tỏ bản tánh của Ngài cho thế giới. Đây không phải là trách nhiệm của Hội Thánh với tư cách là một tổ chức mà là trách nhiệm của từng cá nhân trong Hội Thánh. Chúng ta là hiện thân của Đức Chúa Trời, hay nói cách khác là thế giới có thể thấy sự tốt lành, sự thương xót và nhân từ của Ngài qua chúng ta. Đó là một trách nhiệm vô cùng to lớn mà Đức Chúa Trời đã phó thác cho chúng ta. Làm thế nào để những người trong gia đình, tại nơi làm việc, ở trường học, hàng xóm của quý vị và trong cộng đồng này thấy được bản tánh của Đức Chúa Trời? Làm thế nào để họ thấy được tình yêu vô bờ bến của Ngài? Làm thế nào để họ thấy được sự nhin nhục của Ngài giữa khổ nạn? Làm thế nào để họ thấy sự thương xót lớn lao của Ngài dành cho những người không được ai quan tâm chăm sóc? Làm thế nào để họ thấy sự tốt lành của Ngài khi đối diện với điều ác? Làm sao họ thấy được sự khích lệ của Ngài khi gặp thử thách? Làm sao họ thấy được những điều đó nếu nó không có trong quý vị và tôi?

Đức Chúa Trời đã đưa mọi người đến trong cuộc đời chúng ta giống như Ngài đã giao những môn đồ này cho Chúa Giê-xu và nói rằng: “Các người hãy bày tỏ cho họ thấy bản tánh của Ta.” Tôi tin chắc là như vậy. Nếu những người đó không thấy được bản tánh của Đức Chúa Trời trong chúng ta thì họ sẽ tìm thấy nó ở đâu? Trên ti-vi chẳng? Trên internet chẳng? Trong chính trị chẳng? Nếu họ không thấy bản tánh của Đức Chúa Trời trong chúng ta, là những đại diện của Ngài, thì họ sẽ tìm thấy những điều đó ở đâu?

Đây là lúc mà chúng ta cần phải chỗi dậy và nhận biết rằng không còn có thể lảng tránh trách nhiệm của mình trong việc bày tỏ bản tánh của Đức Chúa Trời cho thế giới chung quanh và những người mà Đức Chúa Trời đã giao cho chúng ta. Một vài người trong quý vị có lẽ nghĩ rằng: “Tôi phải bày tỏ bản tánh của Đức Chúa Trời sao? Tôi không thể làm điều đó. Tôi chưa phải là Cơ-đốc-nhân lâu năm.” Ngược lại, tất cả chúng ta đều là những đại diện của Ngài.

Lẽ thật thứ hai là chúng ta có mọi nguồn lực của Ngài. Mọi điều mà Chúa Giê-xu bày tỏ cho các môn đồ của Ngài đã được Đức Chúa Cha giao cho Ngài. Trong câu 10, Chúa Giê-xu nói rằng: “*Phàm mọi điều thuộc về Con tức là thuộc về Cha, mọi điều thuộc về Cha tức là thuộc về Con.*” Như vậy, Đức Chúa Cha đã giao mọi sự cho Ngài. Tiếp tục xem câu 11, Ngài cầu nguyện rằng: “*Lạy Cha thánh, xin gìn giữ họ trong danh Cha, là danh Cha đã ban cho Con.*” Và câu 12 “*Đang khi Con còn ở với họ, Con gìn giữ họ trong danh Cha, là danh Cha đã ban cho Con.*” Mọi điều mà Chúa Giê-xu có là Đức Chúa Cha đã ban cho Ngài. Đến đây, có lẽ chúng ta nghĩ rằng Chúa Giê-xu khác với chúng ta. Ngài là Đức Chúa Trời còn chúng ta thì không phải. Vậy thì làm thế nào áp dụng những điều này cho chúng ta? Làm sao có thể nói rằng chúng ta có tất cả những nguồn lực này? Mọi điều mà Chúa Giê-xu có từ Đức Chúa Cha thì Ngài hứa ban cho quý vị và tôi. Điều này được thấy trong phần còn lại của chương này. Chúa Giê-xu nói trong câu 14 rằng: “*Con đã truyền lời Cha cho họ.*”

Trong câu 22, Ngài nói: “*Con đã ban cho họ sự vinh hiển mà Cha đã ban cho Con.*”

Câu 23 *“Con ở trong họ và Cha ở trong Con.”* Đức Chúa Cha ở trong Chúa Giê-xu và Chúa Giê-xu ở trong chúng ta. Điều đó có nghĩa là mọi điều Đức Chúa Cha có đều ở trong chúng ta. Câu 26 chép:

“Con đã tỏ danh Cha ra cho họ, Con lại sẽ tỏ ra nữa, để cho tình yêu thương của Cha dùng yêu thương Con ở trong họ, và chính mình Con cũng ở trong họ nữa.”

Toàn bộ chức vụ của Chúa Giê-xu, toàn bộ quá trình môn đồ hóa chính là sự tuôn đổ đời sống của Ngài, chuyển giao những gì mà Đức Chúa Cha ban cho Ngài sang cuộc đời của những môn đồ này. Lời cầu nguyện này xuất hiện vào đoạn cuối của buổi nói chuyện dài giữa Chúa Giê-xu với các môn đồ Ngài trước khi Ngài lên thập tự giá. Trong chương 15, chúng ta sẽ thấy một số chỗ Chúa Giê-xu nói rằng: *“Ta ban cho các ngươi những điều này.”* Quý vị có thể gạch dưới những chỗ đó. Xin xem Giăng 15:11 Ngài nói: *“Ta nói cùng các ngươi những điều đó, hầu cho sự vui mừng của ta ở trong các ngươi, và sự vui mừng các ngươi được trọn vẹn.”* Chúng ta có sự vui mừng của Đấng Christ ban cho chúng ta. Trong chương 16:33 Ngài nói: *“Ta đã bảo các ngươi những điều đó, hầu cho các ngươi có lòng bình yên trong ta.”* Chúng ta có sự bình an của Đấng Christ ban cho, là sự bình an đến từ Đức Chúa Cha. *“Các ngươi sẽ có sự hoạn nạn trong thế gian, nhưng hãy cứ vững lòng, ta đã thắng thế gian rồi!”* Chúng ta có sự bình an của Ngài, chúng ta có Lời của Ngài, chúng ta có sự vinh hiển của Ngài, chúng ta có sự vui mừng của Ngài. Hãy lật sang chương 14 và xem những gì Ngài ban cho chúng ta trong đó. Giăng 14:16-20, Ngài nói: *“Ta lại sẽ nài xin Cha, Ngài sẽ ban cho các ngươi một Đấng Yên ủi khác, để ở với các ngươi đời đời, tức là Thần lễ thật, mà thế gian không thể nhận lãnh được, vì chẳng thấy và chẳng biết Ngài; nhưng các ngươi biết Ngài, vì*

Ngài vẫn ở với các ngươi và sẽ ở trong các ngươi. Ta không để cho các ngươi mồ côi đâu, ta sẽ đến cùng các ngươi. Còn ít lâu, thế gian chẳng thấy ta nữa, nhưng các ngươi sẽ thấy ta; vì ta sống thì các ngươi cũng sẽ sống. Nội ngày đó, các ngươi sẽ nhận biết rằng ta ở trong Cha ta; các ngươi ở trong ta, và ta ở trong các ngươi.”

Chúa Giê-xu ban cho chúng ta mọi điều Ngài có. Tất cả những gì Ngài ban cho các môn đồ thì Ngài cũng ban cho chúng ta. Trong Giăng 14:12-14 Ngài nói:

“Quả thật, quả thật, ta nói cùng các ngươi, kẻ nào tin ta, cũng sẽ làm việc ta làm; lại cũng làm việc lớn hơn nữa, vì ta đi về cùng Cha. Các ngươi nhân danh ta mà cầu xin điều chi mặc dầu, ta sẽ làm cho, để Cha được sáng danh nơi Con. Nếu các ngươi nhân danh ta xin điều chi, ta sẽ làm cho.”

Điều mà tôi học hỏi được trong năm năm qua từ trong cuộc hành trình mà Đức Chúa Trời đã dẫn dắt tôi đi trên đó chính là Đức Chúa Trời đã hứa ban phước. Ngài hứa bằng chính bản tánh của Ngài ban phước cho kế hoạch của Ngài. Ngài hứa ban mọi nguồn lực chúng ta cần để thấy kế hoạch của Ngài được thành tựu. Quý vị không thể mô tả hết những gì xảy ra trong đời sống các môn đồ, trong cuộc đời của tôi, trong cuộc đời của chúng ta khi chúng ta dâng đời sống mình để thực hiện kế hoạch đó. Ngài đã hoạch định nó nên Ngài cung cấp mọi nguồn lực để nó được thành tựu. Đó là lý do mà tôi có thể nói một cách mạnh mẽ và đầy tự tin rằng khi chúng ta dấn thân vào kế hoạch của Đức Chúa Trời thì chúng ta sẽ thấy kết quả. Khi chúng ta phó chính mình để thực hiện việc môn đồ hóa thì chắc chắn chúng ta sẽ làm cho các nước thấy được sự vinh hiển của Ngài. Khi chúng ta dâng đời

sống mình vào kế hoạch của Ngài thì Ngài ban cho sự hỗ trợ đầy đủ như Ngài đã hứa. Ngài đã phán trong Mat 28:19 rằng: *“Hết cả quyền phép ở trên trời và dưới đất đã giao cho ta.”*

Quyền phép đó hiện đang ở trong quý vị. Vì vậy, chúng ta không thể nói rằng: “Tôi không thể là người đại diện cho Ngài bởi vì tôi không có khả năng làm điều đó.” Quý vị có thừa khả năng để làm điều đó. Quý vị có mọi điều mình cần để bày tỏ bản tánh của Đức Chúa Trời cho thế giới chung quanh mình. Câu hỏi đặt ra là: Chúng ta có bước tới và nhận trách nhiệm bày tỏ bản tánh của Ngài cho họ không? Chúng ta biết về văn hóa của mình, chúng ta biết rằng chỉ riêng tại Birmingham đã có hàng ngàn Hội Thánh, và chúng ta biết rằng thế giới này mong chờ được nhìn thấy Đấng Christ được bày tỏ song song với những lời giải thích của chúng ta về Ngài. Đặc biệt là tại đây, tại nơi mà chúng ta gọi là “Vành đai Kinh thánh” và tại Đông Nam Hoa kỳ. Tôi tin chắc rằng nền văn hóa của chúng ta khao khát được thấy về bản tánh của Đức Chúa Trời. Họ đã thấy quá nhiều người đi nhà thờ có những quan điểm bảo thủ về vấn đề này hay vấn đề nọ. Bất kể là chúng đúng sai như thế nào hoặc phù hợp với Kinh thánh ra sao, họ đã nghe giải thích quá đủ về những điều đó. Điều họ mong muốn trông thấy là một sự bày tỏ về ân điển và sự thương xót dư dật của Đức Chúa Trời toàn năng. Lòng họ đang mong thấy điều đó.

Đó chính là phương pháp của Chúa Giê-xu. Những gì chúng ta thấy trong các sách Phúc âm không phải là Chúa Giê-xu ngồi nói với các môn đồ rằng: “Các người không biết Đức Chúa Trời là Đấng như thế nào ư? Hãy lấy giấy bút ra và Ta sẽ nói cho các người về các thuộc tánh của Ngài. Trước hết, Ngài là Giê-hô-va Di-rê, nghĩa là Đấng sẵn sẵn.” Ngược lại, Ngài tỏ cho họ thấy sự cung cấp của Đức Chúa Trời một cách cụ thể. Ngài

không nói: “Chúng ta thấy rằng Đức Chúa Trời là sự yêu thương.” Nhưng Ngài bày tỏ cho họ thấy tình yêu của Đức Chúa Trời một cách cụ thể. Điều mà chúng ta sẽ tìm thấy là khi chúng ta bày tỏ về Ngôi lời cho những người chung quanh mình, thì nó sẽ làm tăng mức độ tin cậy trong việc chúng ta chia sẻ về Ngôi lời. Điều gì xảy ra khi chính cuộc đời chúng ta trở thành tờ truyền đạo đơn? Điều gì xảy ra khi đó không phải là một tờ giấy mà chúng ta phát ra, mà chính là cuộc đời chúng ta được bày tỏ? Đó chính là hình ảnh về bản tánh của Đấng Christ.

Tôi muốn đọc cho quý vị nghe một lá thư mà tôi nhận được sau khi trận bão quét qua New Orleans. Người gửi thư đã viết như thế này:

“Tôi không biết ông còn nhớ tôi không, nhưng cách đây một tháng tôi đến khu phố Pháp của ông để ăn điểm tâm và rồi đến Hội Thánh của ông để nhóm vào sáng Chúa nhật. Tôi đã đến đó với một đức tin mù mờ. Một trong những người hướng dẫn, tên là Dwayne, mà tôi đã gặp trên đường đêm hôm trước đã thuyết phục tôi đến với hy vọng có thể tìm được sự giúp đỡ cho gia đình mình. Tôi rất ngại phải đến khu phố đó vì nghĩ rằng chỉ tìm thấy sự tồi tệ hơn trong sự nghiện ngập. Tôi thật sự không nghĩ là một người nào đó có thể giúp đỡ một người nghiện ngập không quen biết. Sự điệp được đề cập ở Hội Thánh sáng hôm đó là các thành viên chia sẻ kinh nghiệm truyền giáo của họ. Tôi rất ấn tượng về cách Hội Thánh của ông đón tiếp tôi là một người hoàn toàn xa lạ trên đường phố. Tôi càng ấn tượng hơn khi các thành viên trong Hội Thánh quan tâm giúp đỡ những người không thể tự giúp đỡ mình hơn là việc xây dựng nhà thờ hoặc ăn mặc quần áo đắt tiền. Ông và những thành viên trong Hội Thánh đã giúp đỡ tôi nhiều thứ quý giá như thức ăn, quần áo, chỗ ở tạm và cho tiền để về nhà nữa. Ông đã cho phép tôi gia nhập Hội Thánh. Điều thật sự ấn tượng

đối với tôi là ông đã chia sẻ với tôi điều vĩ đại nhất trong đời mình, đó là đức tin của ông. Công việc mà những thành viên trong Hội Thánh của ông làm đòi hỏi sự mạo hiểm và hành động bằng đức tin để làm điều đúng. Tôi vô cùng biết ơn quý vị sẵn sàng chấp nhận mạo hiểm để đem lại hy vọng cho những người giống như tôi. Tôi muốn quý vị biết rằng hạt giống mà quý vị đã gieo trong tôi đã đâm chồi. Tôi đã cai rượu và thuốc được ba tuần rồi. Tôi biết rằng như thế chưa có gì là lớn lắm nhưng đó là một thành công đối với một người nghiện ngập trong ba mươi năm. Sáng nay tôi đã lên đường đi đến một chương trình cai nghiện đặt nền tảng trên Kinh thánh tại Tây Texas trong một năm. Cảm ơn ông đã đưa tôi đến chỗ thay đổi này. Tôi mong mình sẽ lại trở thành một công dân lần nữa.” Điều gì xảy ra khi họ thấy Đấng Christ trong chúng ta? Khi họ thấy Đấng Christ tạo nên một sự khác biệt ngoạn mục trong cách mà quý vị ban cho những gì mà Đức Chúa Cha, là Đức Chúa Trời của hoàn vũ, đã giao phó cho quý vị. Nguyên cuộc đời của chúng ta là một sự bày tỏ về Chúa song song với sự giải thích của mình. Công tác truyền giáo của chúng ta, việc chúng ta chia sẻ về Chúa sẽ mang một hình thức hoàn toàn mới bởi vì mọi người sẽ chạy đến với Đấng Christ khi họ thấy trong chúng ta. Quý vị có tin điều đó không? Ngài thật là hấp dẫn. Ngài là Đấng tốt lành. Ngài là Đấng nhân từ. Nếu chúng ta để cho người thầy của công tác môn đồ hóa đang sống trong mỗi chúng ta được bày tỏ ra, thì Ngài sẽ kéo mọi người đến với Ngài. Câu hỏi đặt ra là: Chúng ta có nhận trách nhiệm bày tỏ về Ngài không? Hãy bày tỏ cho họ thấy bản tánh của Ngài.

Thứ hai là chúng ta phải sống để sự vinh hiển của Ngài được thấy nơi người khác. Xin xem Giăng 17:9-10 “*Con vì họ mà cầu nguyện; chẳng phải vì thế gian mà cầu nguyện, nhưng vì kẻ Cha đã giao cho Con, bởi*

chúng họ thuộc về Cha. Phàm mọi điều thuộc về Con tức là thuộc về Cha, mọi điều thuộc về Cha tức là thuộc về Con, và Con nhân họ được tôn vinh.”

Xin để ý những chữ mở đầu và kết thúc của hai câu Kinh thánh này: “*Con vì họ mà cầu nguyện*” và “*Con nhân họ được tôn vinh.*” Chúa Giê-xu muốn cho chúng ta thấy điều gì về công tác môn đồ hóa ở đây? Tôi cho rằng có một số điều khác nhau. Khi chúng ta suy nghĩ về Chúa Giê-xu và cách mà Ngài tuôn đổ chính mình qua những người này, tôi cho rằng trước hết Ngài cho chúng ta thấy khi mà Đức Chúa Trời giao cho chúng ta những con người bởi ân điển của Ngài thì chúng ta phải tập trung chú ý đến họ. Chúa Giê-xu nói: “Con cầu nguyện cho mười hai người này, đó là những người mà Con cầu nguyện cho.” Thậm chí Ngài còn nói rằng Ngài không cầu nguyện cho thế gian, Ngài đặt mọi ưu tiên vào họ. “Con vì họ mà cầu nguyện.” Lúc này là những giây phút cuối trong chức vụ của Chúa Giê-xu. Nếu quý vị để ý thì sẽ thấy rằng thời gian mà Ngài ở với họ nhiều hơn thời gian Ngài không ở với họ. Ngài để dành nhiều thời gian ở với họ. Dầu Ngài chỉ còn lại có một tuần, Ngài cũng dành tất cả thời gian cho những người này. Chúa Giê-xu dành thời gian ở với những người này nhiều hơn mọi người khác. Ngài hoàn toàn chú tâm vào họ. Vì sao như vậy? Có lẽ là bởi vì việc môn đồ hóa và truyền bá Phúc âm đòi hỏi sự quan tâm và tập trung cách liên tục của chúng ta. Chúng ta thực sự cần phải lắng nghe điều này. Đây là một tiến trình không thể xảy ra trong một sớm một chiều. Quý vị không thể môn đồ hóa theo chương trình hoặc mốt mới nhất. Đây là một quá trình xảy ra chậm chạp, tế nhị và có nhiều thăng trầm. Đó là hình ảnh chúng ta thấy trong các sách Phúc âm. Để giúp cho một người từ khu phố Pháp đi theo con đường đó đòi hỏi phải có thời gian và cần sự quan tâm

của mỗi chúng ta trong việc bày tỏ Đấng Christ và bản tánh của Ngài cho họ.

Ngày nay quý vị thấy công tác môn đồ hóa từng được đề cập như là một chương trình trong Hội Thánh được tổ chức mỗi tuần một giờ. Bất kể quý vị gọi nó là học Kinh thánh hay trường Chúa nhật hoặc một tên gọi gì đó, thì chúng ta cũng giới hạn công tác môn đồ hóa trong những điều xảy ra trong một giờ đó trong phòng học. Đối với Chúa Giê-xu thì thế giới là lớp học và Ngài đã làm gương mẫu cho họ từ ngày này sang ngày khác, tuần này sang tuần khác, qua tất cả những điều mà Ngài kinh nghiệm. Nếu chúng ta nghĩ rằng có thể “đóng hộp” điều đó trong một giờ đồng hồ thì chúng ta sai lầm vô cùng trầm trọng. Thậm chí khi có người tin Chúa, một tân tín hữu, thì chúng ta đưa họ vào lớp học đó và nghĩ rằng “họ sẽ tăng trưởng bởi vì đã chịu vào lớp học.” Nhưng những tân tín hữu thấy rằng mình đang học về một khối điều cần phải tuân theo, mà không thấy được mối quan hệ sống động mà bởi đó họ có thể thấy các chân lý được thể hiện hằng ngày. Kết quả là họ bị bỏ mặc một mình chống chọi với những thử thách mà một tân tín hữu phải đối diện bởi vì họ không có những mối quan hệ sống động từ một người nào đó tuôn đổ qua họ. Làm thế nào mà họ có thể chống chọi được để đứng vững trong đức tin? Do vậy mà có đến một nửa những người tin Chúa đã lui đi sau một thời gian. Thậm chí nhiều người trong chúng ta ở trong Hội Thánh gần hết cả cuộc đời vẫn không biết một cách rõ ràng về cách học Kinh thánh, cách cầu nguyện và cách chia sẻ niềm tin. Vì sao như vậy? Bởi vì chúng ta đã cố gắng làm dựa theo một dây chuyền những điều mà Chúa Giê-xu phải mất ba năm với mười hai môn đồ và thậm chí còn mất đi một người.

Chúng ta không thể chỉ phát động điều này thôi. Chúng ta không thể đưa ra một cách thức mới để làm cho việc này xảy ra. Mà nó đòi hỏi quý vị phải đầu tư cả đời sống của mình cho những người khác. Nó đòi hỏi thời gian. Nó không thể xảy ra trong một sớm một chiều. Điều mà chúng ta cần phải quyết định là sẽ sống vì một giây phút hào quang hay sẽ sống để sản sinh cuộc đời của mình trong những thế hệ tiếp sau chúng ta. Đó chính là chỗ khởi điểm của công tác môn đồ hóa. Khi chúng ta đặt sự quan tâm của mình vào họ, hãy cho họ thấy cuộc đời của mình.

Tôi còn nhớ khi chuyển đến New Orleans để học với tiến sĩ Jim Shaddix. Ông là giáo sư môn tuyên đạo pháp và tôi cố gắng theo học những lớp mà ông giảng dạy. Tôi ngồi trong lớp và ghi chép từ đầu đến cuối. Đó là điều tốt và có giá trị, nhưng tôi nhanh chóng nhận ra rằng những gì mình học hỏi được từ vị giáo sư này bên ngoài lớp học lại quý báu hơn nhiều so với những điều trong lớp học. Ông mời tôi và Heather đến ăn tại nhà ông, nhìn xem ông đối xử với gia đình mình, nhìn xem ông đi lại và giảng trên đường phố. Tôi đi theo và lắng nghe ông. Ông là một người thích chạy, không cần phải có lý do chỉ nghĩ rằng chạy là điều vui thích. Tôi không phải là một loại người như vậy. Tôi không tìm thấy sự vui vẻ trong việc chạy. Nhưng Jim Shaddix là một người thích chạy. Một ngày nọ tôi từ lớp học trở về và thay một bộ đồ thể thao. Heather hỏi: “Anh định làm gì đấy?” Tôi trả lời: “Anh sẽ chạy.” Cô ta nói: “Anh chạy sao?” Tôi đáp: “Đúng vậy.” Cô ta nói: “Ông Shaddix cũng chạy phải không?” Tôi đáp: “Vâng.” Vậy thì “điều gì ông Shaddix làm thì David cũng làm.” Tôi bắt đầu chạy và điều này chỉ kéo dài trong ba tuần, nhưng điều quan trọng là người này đã bắt đầu tuôn đổ đời sống của mình sang tôi.

Sau khi tôi giảng cho một hội nghị tổ chức tại Hội Thánh hồi cuối tuần thì có một người trong ban thanh niên đến gặp tôi. Tôi mới gặp anh ta có một lần trước đó nhưng không khó để nhận ra anh. Anh ta hỏi: “Ông đã học với tiến sĩ Jim Shaddix phải không?” Tôi đáp: “Vâng, thậm chí tôi còn chạy với ông ấy nữa.” Anh ta nói: “Tôi có thể nghe thấy Jim Shaddix qua cách giảng của ông.” Đó là một trong những điều mà tôi nhận thấy từ những chân lý này, cuộc đời của tôi là sản phẩm của một người nào đó đã đầu tư cuộc sống của họ nơi tôi. Điều gì xảy ra khi cả gia đình đức tin nắm bắt được điều này và chúng ta bắt đầu làm điều đó trong đời sống của những người khác? Quý vị có thấy Phúc âm bắt đầu được lan rộng như thế nào không? Có lẽ Chúa Giê-xu đã biết Ngài đang nói về điều gì! Vậy hãy đặt sự quan tâm của quý vị vào họ để rồi nhìn thấy thế giới qua họ.

Chúa Giê-xu cầu nguyện rằng: “*Con vì họ mà cầu nguyện; chẳng phải vì thế gian mà cầu nguyện,*” Làm sao để quý vị dung hòa được điều đó?

Giăng 3:16 chép: “Vì Đức Chúa Trời yêu thương thế gian.” Nhưng Chúa Giê-xu là Đức Chúa Trời trong xác thịt đã nói: “Con không vì thế gian mà cầu nguyện.” Vì sao như vậy? Không phải là vì Ngài không quan tâm đến thế gian hay không muốn thế gian biết tình yêu thương của Chúa Cha, nhưng việc Ngài làm ở đây là cầu nguyện cho những người này bởi vì họ sẽ trở thành phương tiện để tiếp cận thế giới. Ngài nhìn thế giới qua họ. Ngài biết rằng Ngài sẽ về lại cùng Đức Chúa Cha và những người này sẽ có ảnh hưởng đến thế giới. Ngài cầu nguyện cho họ bởi vì việc truyền bá Phúc âm, chia sẻ và bày tỏ Ngôi lời hoàn toàn phụ thuộc vào họ. Điều này đem đến sự khích lệ và an ủi cho chúng ta.

Tôi xin lấy khu phố Pháp để làm minh họa. Khi chúng tôi chuyển đến New Orleans thì tôi đi đến khu phố Pháp. Khi ra về tôi nói cùng vợ mình rằng:

“Hoàn cảnh xuất thân của anh hoàn toàn khác với những người vô gia cư này nên không biết làm thế nào để chia sẻ Phúc âm cho họ.” Tôi trăn trở về điều đó. Thậm chí tôi nghĩ có lẽ mình cần xăm một vài cái hình lên người để dễ gần gũi với họ. Trong lúc tôi nóng lòng để truyền bá Phúc âm cho họ thì vợ tôi nói rằng: “Chúng ta hãy cầu nguyện cho việc này.” Làm thế nào để tôi chia sẻ Phúc âm cho những người vô gia cư này? Rồi tôi bắt đầu nhận ra rằng không phải là tôi cần xăm hình lên người để có thể nói về Tin lành cho hàng trăm người tại khu phố Pháp, mà tôi cần tuôn đổ đời sống của mình cho một đôi người tại đó và chính những người này sẽ chia sẻ Phúc âm trong bối cảnh của họ. Tôi bắt đầu nhìn cộng đồng vô gia cư này qua con mắt của một hai người trong số họ mà tôi tuôn đổ đời sống của mình vào. Chúng ta sẽ thấy Phúc âm được nhân rộng khi tuôn đổ đời sống của mình vào một người có phạm vi ảnh hưởng. Đó là những gì Chúa Giê-xu đang làm ở đây. Và không chỉ ở đây thôi mà còn trên khắp thế giới.

Tôi đã kể với quý vị về những khó khăn của mình khi cố gắng học tiếng Hán. Trong lúc cố gắng học, thì tôi nhận ra rằng tôi có thể nói tiếng Hán cách trôi chảy. Giải pháp cho việc đó là như thế này. Bởi vì có những Hội Thánh tư gia tại Đông Á chép xuống những bài giảng của tôi và họ giảng lại trong mạng lưới Hội Thánh tư gia ở vùng nói tiếng Hán. Thật là dễ dàng. Tương tự, với tiếng Urdu ở Ấn độ, tôi làm việc qua email với Zemir, một tín hữu xuất thân từ Hồi giáo. Xin quý vị nhớ cầu nguyện cho anh ta. Một người bạn của anh mới bị giết vì chia sẻ Phúc âm. Điều này thực sự có ảnh hưởng đến việc tăng trưởng và mở rộng Phúc âm ở đó. Nhưng tôi có cơ hội rao giảng Phúc âm bằng tiếng Urdu thông qua Zemir.

Thứ ba là hãy đầu tư đời sống của quý vị vào họ. Chúa Giê-xu đã cầu nguyện rằng: “Con nhân họ mà được tôn vinh. Con đã sống vì họ.” Ngài đã

đầu tư tất cả trên những môn đồ này. Có thể một số người cho rằng đó không phải là một quyết định khôn ngoan, nhưng Ngài đã làm như vậy. Điều này được áp dụng vào đời sống của chúng ta như thế nào?

Chúng ta hãy xem xét trường hợp của Phao-lô. Tôi cho rằng Phao-lô cho chúng ta thấy được điều này. Xin hãy mở 1 Cô 10. Những câu Kinh thánh này quen thuộc với một số người trong quý vị. Quý vị hãy gạch dưới những câu đó hoặc đánh dấu bên cạnh, bởi vì quý vị sẽ thấy được công tác môn đồ hóa ở trong đó. Phao-lô viết trong 1 Cô 10:31 rằng: *“Vậy, anh em hoặc ăn, hoặc uống, hay là làm sự chi khác, hãy vì sự vinh hiển Đức Chúa Trời mà làm.”*

Như vậy, chúng ta phải làm mọi sự vì vinh hiển của Đức Chúa Trời. Ông nói tiếp: *“Đừng làm gương xấu cho người Giu-đa, người Gô-réc, hay là Hội thánh của Đức Chúa Trời; hãy như tôi gắng sức đẹp lòng mọi người trong mọi việc,”*

Đó là tấm lòng của người làm công tác môn đồ hóa. Vì tôi *“chẳng tìm ích lợi riêng cho mình, nhưng cho phần nhiều người, để họ được cứu.”* Ông sống vì sự vinh hiển của Đấng Christ trong những người khác. Ông đã nói trong 1 Cô 11:1 rằng: *“Hãy bắt chước tôi, cũng như chính mình tôi bắt chước Đấng Christ vậy.”*

Đó có phải là một tuyên bố mạnh bạo không? Chúng ta có phải nói như vậy không? Đó là những gì chúng ta cần phải nói. Đó là bản chất của toàn bộ công tác môn đồ hóa. Phao-lô không chỉ nói điều đó một lần. Trong Phi-líp 3:17 ông nói lại một điều tương tự. Hãy gạch dưới câu đó: *“Hỡi anh em, hãy bắt chước tôi, lại xem những kẻ ăn ở theo mẫu mực mà anh em thấy trong chúng tôi.”*

Trong câu 20 ông nói tiếp như sau: *“Nhưng chúng ta là công dân trên trời; ấy là từ nơi đó mà chúng ta trông đợi Cứu Chúa mình là Đức Chúa Jêsus Christ. Ngài sẽ biến hóa thân thể hèn mạt chúng ta ra giống như thân thể vinh hiển Ngài, y theo quyền phép Ngài có để phục muôn vật. Vậy thì, hỡi anh em rất yêu rất thiết, là sự vui mừng và mآo triều thiên cho tôi, kẻ rất yêu dấu ời, hãy đứng vững trong Chúa.”*

Trong đoạn 4:9 ông nói tiếp: *“Hễ sự gì anh em đã học, đã nhận, đã nghe ở nơi tôi, và đã thấy trong tôi, hãy làm đi, thì Đức Chúa Trời của sự bình an sẽ ở cùng anh em.”*

Đó là một lời tuyên bố mạnh mẽ. Một số người trong quý vị có lẽ nghĩ rằng: “Tôi không thể nói như thế, điều đó quá kiêu ngạo.” Đó không phải là kiêu ngạo. Cứ ngồi yên và lắng tránh trách nhiệm bày tỏ về Đấng Christ và để cho thế giới tự nhìn biết bản tánh của Ngài mới là kiêu ngạo. Thực sự là khiêm nhường khi nói rằng: “Tôi trải lòng mình ra để anh em có thể thấy Đấng Christ trong tôi, hầu anh em có thể bắt chước tôi và trở nên giống Đấng Christ.” Đó là một cấp độ hoàn toàn mới của Cơ-đốc-giáo mà Đức Chúa Trời kêu gọi chúng ta phải đạt đến.

Xin chúng ta hãy xem 1 Tê 2:19-20. Quý vị có thể gạch dưới những câu này. Phao-lô nói rằng: *“Vì sự trông cậy, vui mừng và mآo triều thiên vinh hiển của chúng tôi là gì, há chẳng phải là anh em cũng được đứng trước mặt Đức Chúa Jêsus chúng ta trong khi Ngài đến sao? Phải, anh em thật là sự vinh hiển và vui mừng của chúng tôi vậy.”*

Quý vị có nắm bắt được điều đó không? Phao-lô muốn nói rằng: “Khi Chúa Giê-xu trở lại thì sự vui mừng và vinh hiển của chúng tôi chính là anh em được đứng trước mặt Đấng Christ, bởi vì tôi có trách nhiệm rao

giảng Tin lành mà Ngài đã phó thác cho tôi.” Sau đó trong chương 3:8 ông nói rằng: *“Vì hiện nay chúng tôi sống, là tại anh em đứng vững trong Chúa.”* Như vậy, chúng ta sống vì cơ để những người khác nhìn thấy sự vinh hiển của Đấng Christ, để bày tỏ sự vinh hiển của Đấng Christ. Chúng ta tập trung sự quan tâm vào con người, chúng ta nhìn thế giới qua họ và đầu tư cuộc sống của chúng ta vào họ. Tôi biết những người trong quý vị là những bậc cha mẹ biết rõ việc sống vì con cái là như thế nào. Tôi kinh nghiệm được điều đó khi sống với cha mẹ mình. Nụ cười rạng rỡ nhất xuất hiện trên gương mặt của bố tôi là khi tôi làm điều mà Đấng Christ kêu gọi tôi. Điều gì xảy ra khi chúng ta sống vì nhau? Như vậy là chúng ta đã thấy được trái tim của Cơ-đốc-giáo trong Tân-ước. Đó không phải là con đường mòn chúng ta đã đi qua, mà nó là những con người mà chúng ta phải sống vì họ. Hãy sống vì sự vinh hiển của Chúa được bày tỏ qua họ.

Chúng ta bày tỏ bản tánh của Ngài cho họ, chúng ta sống để sự vinh hiển của Ngài bày tỏ qua họ và chúng ta nuôi dưỡng sự thánh khiết của Ngài trong họ. Hãy quay trở lại Giăng 17. Trong câu 11 quý vị thấy Chúa Giê-xu đưa ra một lời nài xin cho những môn đồ: *“Con không ở thế gian nữa, nhưng họ còn ở thế gian, và Con về cùng Cha. Lạy Cha thánh,”* Đây là lần duy nhất trong các sách Phúc âm chúng ta thấy Chúa Giê-xu gọi Đức Chúa Cha bằng từ này. Ngài nhấn mạnh đến sự thánh khiết của Đức Chúa Trời. Vì sao? Bởi vì Ngài tiếp tục cầu xin như sau: *“Xin gìn giữ họ trong danh Cha, là danh Cha đã ban cho Con, để họ cũng hiệp làm một như chúng ta vậy. Đang khi Con còn ở với họ, Con gìn giữ họ trong danh Cha, là danh Cha đã ban cho Con.”*

Ngài cầu nguyện về việc bảo vệ và gìn giữ họ. Ở đây, không phải nói về sự bảo vệ thuộc thể mà đó là sự bảo vệ về thuộc linh. Xin gìn giữ họ trong

danh Cha là điều Chúa Giê-xu đang nói đến. Hãy giúp họ bày tỏ bản tánh của Cha. Ngài nói: “Con đã liên tục bày tỏ Cha cho họ, luôn thể hiện bản tánh của Cha trước mặt họ.” Như vậy Ngài cầu nguyện để các môn đồ tiếp tục bày tỏ bản tánh của Ngài. Ngài đã sống và duy trì sự thánh khiết của Đức Chúa Trời trong họ, bây giờ Ngài cầu xin Đức Chúa Trời giúp họ được đứng vững trong điều đó.

Chúng ta thấy có một sự tương phản giữa các môn đồ với thế gian trong suốt Giăng 17. Chúng ta sẽ nghiên cứu về điều này trong hai tuần nữa và tôi cầu xin Đức Chúa Trời sẽ thay đổi quan điểm của chúng ta về sự thánh khiết. Khi đề cập đến sự thánh khiết thì quý vị cần tránh hai thái cực.

Thái cực thứ nhất là hoàn toàn tách rời với thế gian. Tôi muốn nói tách rời ở đây chủ yếu là về mặt thuộc thể. Bởi vì sự thánh khiết trong ý nghĩa thuộc linh là phân rẽ. Chúa Giê-xu không phải nói rằng Ngài sẽ cho máy bay đến để đưa các môn đồ ra khỏi thế gian. Đó không phải là điều mà Ngài cầu xin. Ngài không cầu xin Đức Chúa Cha giữ họ trong một nơi an toàn để họ hoàn toàn tránh khỏi điều ác và sự đau khổ trong thế gian. Vì vậy chúng ta tránh sự tách rời khỏi thế gian. Chúng ta sống trong thế gian nhưng không nghe thấy gì về những nhu cầu trong thế gian. Đức Chúa Trời đặt để chúng ta trong thế gian là có lý do của nó.

Vì vậy chúng ta đừng tách rời khỏi thế gian. Đồng thời chúng ta tránh một thái cực khác là hoàn toàn đồng hóa với thế gian đến nỗi giữa Hội Thánh và thế gian không có một sự khác biệt nào. Các môn đồ này sẽ ở trong thế gian nhưng họ sẽ không thuộc về thế gian, như trong câu 13 và 14. Như vậy họ là một phần của thế gian, cách hiệu quả nhất để môn đồ hóa trong nền văn hóa của chúng ta thì không phải là quý vị làm cho mình đồng nhất

với nền văn hóa như một số người nghĩ. Chúng ta ở trong thế gian nhưng không giống thế gian. Chúng ta khác với thế gian không chỉ vì có mang một bản chất khác nhưng chúng ta ở trong thế gian để bày tỏ Đức Chúa Trời bao gồm cả sự thánh khiết.

Chúng ta cần phải cẩn thận chỗ này. Nếu quý vị có biết về lịch sử Hội Thánh tại Anh quốc thì cách đây hơn một thế kỷ có một người tên là Charles Spurgeon đã rao giảng Phúc âm và có rất đông người tin Chúa. Bây giờ sau một thế kỷ, Hội Thánh tại Anh quốc thật sự gặp khó khăn. Những Hội Thánh cách đây một thế kỷ rất đông đúc thì bây giờ trống rỗng. Làm sao điều đó lại xảy ra trong một thế kỷ? Đó có phải là một ý nghĩ khiêm nhường hay là điều gì khác? Có thể căn phòng chúng ta đang ngồi đông đúc bây giờ sau một thế kỷ sẽ trở thành một nhà kho. Tôi không muốn đơn giản hóa vấn đề nhưng một nhà sử học đã nói rằng:

“Tại Anh quốc, Hội Thánh chạy theo những ham muốn về tiền bạc, địa vị, quyền lực, và trật tự mới. Chủ nghĩa thế tục đã thâm nhập vào Hội Thánh ở một mức độ lớn, thoát tiên nó lôi cuốn những người xác thịt nhưng dần dần chủ nghĩa thế tục trở thành thống trị và biến đổi Hội Thánh. Hội Thánh bắt đầu giống như thế gian.”

Nếu thế gian không thấy sự khác biệt nào khi họ nhìn vào cuộc đời có Đấng Christ của chúng ta và những cuộc đời không có Đấng Christ, thì chúng ta đã cắt bỏ sứ mạng của Phúc âm ngay từ đầu. Đó là lý do mà sự thánh khiết đã được xem là ưu tiên. Đó là lý do chúng ta phải sống vì sự thánh khiết của nhau. Hai thái cực cần tránh đó là hoàn toàn tách rời và hoàn toàn đồng hóa. Gương mẫu mà Chúa Giê-xu đưa ra cho chúng ta ở đây là sự hy sinh hoàn toàn vì thế giới. Điều mà Chúa Giê-xu muốn nói ở

đây là: “Các môn đồ này sẽ ở giữa một thế giới tội ác và đau khổ, Con cầu xin Cha hãy giữ gìn phẩm chất của họ để họ có thể hy sinh những tiện nghi và ham muốn tội lỗi của đời này để bày tỏ bản tánh của Cha.”

Tôi cho rằng có hai phương diện chính khi đề cập đến thế gian, đó là tội lỗi và sự đau khổ. Về phương diện tội lỗi, chúng ta muốn sống một đời sống thánh khiết, chúng ta muốn phản ánh bản tánh của Đức Chúa Trời để tỏ cho thế giới này biết rằng có một Đức Chúa Trời thánh khiết siêu việt, có một Cứu Chúa đã chiến thắng tội lỗi. Nhưng nếu chúng ta sống cũng giống như những người khác trong thế gian này thì họ nhìn chúng ta và sự vinh hiển Đấng Christ sẽ bị tổn thương, bởi vì họ không thấy người nào chứng tỏ rằng Chúa Giê-xu là Đấng siêu việt đã chiến thắng tội lỗi. Dân Chúa cũng sống giống như những người làm nô lệ cho tội lỗi. Vì vậy, tôi muốn khuyên các em sinh viên hãy sống thánh sạch khi đối diện với những cám dỗ. Không phải chỉ vì các em mà còn vì những sinh viên khác cần thấy sự thánh khiết của Đấng Christ, những người mong nhìn thấy hình ảnh về sự thanh sạch và thánh khiết, để thấy rằng có một người nào đó tạo nên một sự khác biệt trong đời sống của mình. Chúng ta sống và hy sinh cuộc đời hầu cho thế gian thấy được hình ảnh của Đấng Christ và Hội Thánh Ngài, thấy được tình yêu mà Đấng Christ dành cho Hội Thánh. Cuộc chiến của chúng ta với tội lỗi sẽ hoàn toàn khác khi chúng ta nhận ra mình đang dự phần vào công tác môn đồ hóa và chúng ta sống vì những người khác.

Phương diện thứ hai là sự đau khổ. Quý vị hãy đọc nửa cuối của Giăng 15. Chúa Giê-xu nói với các môn đồ của Ngài rằng: “Các ngươi sẽ có hoạn nạn trong thế gian. Vì thế gian đã ghét Ta nên họ cũng sẽ ghét các ngươi. Họ đã bắt bỏ Ta nên họ cũng sẽ bắt bỏ các ngươi.” Trong Giăng 16:2-3 Ngài nói rằng: “*Họ sẽ đuổi các ngươi ra khỏi nhà hội; và lại, giờ đến, khi*

ai giết các ngươi, tưởng rằng thế là hầu việc Đức Chúa Trời. Họ sẽ làm điều đó, vì không biết Cha, cũng không biết ta nữa.” Ngài biết rằng họ sẽ gặp hoạn nạn, và thực tế đã xảy ra đúng như vậy. Trong số mười một người thì mười người đã tử đạo. Điều mà Ngài cầu xin là trong hoàn cảnh đó họ sẽ bám chặt lấy Đức Chúa Trời và tin cậy nơi Ngài. Bởi vì khi làm như vậy thì họ sẽ bày tỏ về Chúa cho thế gian một cách rõ ràng nhất. Bằng cách nào Chúa Giê-xu bày tỏ về Đức Chúa Cha rõ ràng nhất cho chúng ta? Đó là chết trên thập tự giá. Thành thật mà nói thì tôi không nhận thức được tất cả ý nghĩa về điều đó nhưng tôi tin đó là điều mà Kinh thánh dạy. Nếu chúng ta muốn dâng đời sống mình vào việc môn đồ hóa muôn dân, nếu chúng ta muốn bày tỏ về Đấng Christ, thì chúng ta sẽ trải qua sự khổ nạn. Làm sao chúng ta có thể bày tỏ hình ảnh này về Đấng Christ cho thế giới nếu mọi sự cứ luôn luôn thuận lợi đối với chúng ta? Thật là khó khăn để chúng ta nhận thấy điều này trong một nền văn hóa sung túc, nơi mà chúng ta có mọi điều mình muốn. Nhưng nếu chúng ta muốn bày tỏ Đấng Christ cho thế giới thì phải bày tỏ bản tánh của Ngài giữa sự hoạn nạn, và hãy nhớ rằng Chúa Giê-xu đã cầu thay cho chúng ta: “Xin Cha hãy bảo vệ họ giống như đã bảo vệ dân sự của Ngài khi họ đi qua biển đỏ, giống như Cha đã bảo vệ dân của Ngài khi Con bước lên thập tự giá.” Và điều đó có nghĩa là trong quá trình môn đồ hóa chúng ta phải hy sinh chính mình vì thế giới.

Bây giờ có một vài câu hỏi tôi muốn đặt ra với quý vị. Câu hỏi đầu tiên là: Đức Chúa Trời đã giao người nào cho quý vị để bày tỏ về Ngôi lời cho họ? Tôi muốn quý vị biết sự thực rằng những con người trong cuộc đời của quý vị không phải là một sự tình cờ mà có thể là Đức Chúa Trời đã sắp đặt sẵn, Ngài đã đặt quý vị vào vị trí hiện tại vì một mục đích. Quý vị có thể bày tỏ

về Ngôi lời cho ai? Trong nhà của quý vị, hàng xóm của quý vị, cộng đồng của quý vị và nơi làm việc của quý vị.

Câu hỏi thứ hai là: Làm thế nào để quý vị bày tỏ về Ngôi lời? Làm thế nào để quý vị chủ động bày tỏ cho họ thấy bản tánh của Đức Chúa Trời?

Câu hỏi thứ ba là: Quý vị cần phải hy sinh điều gì để bày tỏ Ngôi lời cho họ? Có thể đó là những tội mà quý vị đang phạm phải hiện giờ, những thứ mà quý vị đang nắm giữ hoặc những ham muốn về thế gian. Tôi muốn khuyên quý vị hãy hy sinh chúng hầu cho sự vinh hiển của Đấng Christ và sự thánh khiết của Ngài được bày tỏ qua quý vị. Đối với một số người, có thể nói là rất nhiều người trong chúng ta, thì đó là sự kiêu ngạo. Chúng ta cần phải từ bỏ nó và thực hiện theo kế hoạch của Chúa Giê-xu. Đó có thể là tài sản của chúng ta. Cũng có thể là những tiện nghi của chúng ta. Một điều khác mà chúng ta cần phải từ bỏ đó là sự sợ hãi. Tôi muốn nhắc quý vị rằng Đức Chúa Trời không ban cho chúng ta một tinh thần sợ hãi, nhưng Ngài ban cho chúng ta một tinh thần mạnh mẽ, yêu thương và tiết độ. Ngài đã đặt thần linh của Ngài trong chúng ta. Vậy chúng ta hãy hy sinh chính mình để thực hiện công việc mà Ngài kêu gọi chúng ta làm.

Tôi cầu nguyện để chúng ta có thể đáp ứng lại Lời Chúa sáng nay một cách tốt nhất. Tôi muốn dành cho quý vị một số thời gian. Chúng ta đã đụng chạm đến một số vấn đề tương đối nặng. Đôi khi chúng ta có khuynh hướng xếp nó lại rồi ra khỏi đây và không có thời gian để suy gẫm về những điều mà Chúa dạy chúng ta. Tôi muốn quý vị dành một ít thời gian ở riêng với Chúa và suy gẫm về ba câu hỏi ở trên.

Lạy Chúa, chúng con ngợi khen Chúa vì ân điển và sự thương xót của Ngài. Chúng con cảm ơn Chúa Giê-xu vì đã bày tỏ về Đức Chúa Trời một

cách cụ thể cho chúng con. Con cầu nguyện cho gia đình đức tin này, cho những người dự nhóm với chúng con sáng nay, vì Chúa đã giao cho chúng con việc môn đồ hóa muôn dân, xin Ngài gia ân cho chúng con để bày tỏ về Ngôi lời cho những người mà Ngài đã giao phó cho chúng con. Xin Chúa hãy tỏ cho chúng con thấy được ý nghĩa của điều này. Xin Chúa cất đi khỏi chúng con sự lo lắng và nhắc chúng con nhớ những nguồn lực mà Ngài đã giao cho chúng con. Chúng con cầu xin Chúa giúp đỡ và hướng dẫn chúng con thực hiện điều này trong đời sống của mình. Chúng con phó thác mình nơi Chúa và cầu nguyện trong danh Chúa Giê-xu. A-men.